

Sygn. akt IX Ka 139/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Karamara

Sędziowie: SSR del. Agnieszka Smerdzińska (spr.)

SSO Klaudiusz Senator

Protokolant: protokolant sądowy Anna Wołowicz - Piłat

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Marii Charnickiej

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2014 roku

sprawy **C. K.**

oskarżonego o przestępstwo z art.209 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Jędrzejowie VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą we Włoszczowie

z dnia 5 listopada 2013 roku sygn. akt VII K 559/13

I. zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, iż wskazuje jako podstawę prawną umorzenia postępowania w punkcie I przepis art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k.;

II. kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IX Ka 139/14

VII K 559/13SR Włoszczowa

UZASADNIENIE

Prokurator Prokuratury Rejonowej we Włoszczowie oskarżył C. K. o to, że:

I. W okresie od 26 czerwca 2009 roku do dnia 29 lipca 2013 roku we W. uporczywie uchylał się od ciężącego na nim z mocy ustawy i wyroku Sądu Rejonowego we Włoszczowie z dnia 4 marca 2003 roku -sygnatura akt III RC 14/03 - obowiązku opieki nad swoim małoletnim synem A. K. poprzez niepłacenie rat alimentacyjnych, przez co naraził go na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych - to jest o przestępstwo z art. 209 f1 k.k.,

II. W okresie od 6 czerwca 2008 roku do 15 grudnia 2008 roku we W. w celu udaremnienia orzeczenia Sądu Rejonowego we Włoszczowie z dnia 4 marca 2003 roku - sygnatura akt III RC 14/03 -udaremniał zaspokojenie wierzyciela w osobie A. K. reprezentowanego przez przedstawiciela ustawowego E. K., w ten sposób, że usunął zamieszkania na Osiedlu (...), a następnie ukrył składniki swojego majątku ruchomego zajęte przez komornika Sądu Rejonowego we Włoszczowie - to jest o przestępstw z art. 300 § 2 k.k.,

III. Zimą 2006 roku, daty bliżej nieustalone we W., powołując się na wpływy w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w K. przyjął od P. S. korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie 4.000 złotych w zamian za podjęcie pośrednictwa w załatwieniu dla niego pozytywnego wyniku egzaminu na prawo jazdy w tym Ośrodku

- to jest o przestępstwo z art. 230 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 5 listopada 2013 roku wydanym w sprawie VII K 559/13 Sąd Rejonowy we Włoszczowie na podstawie art. 17 § 1 pkt. 3 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k. umorzył postępowanie w sprawie C. K. o czyn z pkt. I aktu oskarżenia, to jest przestępstwo z art. 209 § 1 k.k., a kosztami sądowymi w trybie art. 632 pkt. 2 k.p.k. obciążył Skarb Państwa. Sąd uznał C. K. za winnego popełnienia przestępstw zarzuconych mu w pkt. II i III aktu oskarżenia i tak:

- za przestępstwo z art. 300 § 2 k.k. zarzucone w pkt. II aktu oskarżenia wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- za przestępstwo z art. 230 § 1 k.k. zarzucone w pkt. III aktu oskarżenia wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w rozmiarze 80 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 30 złotych,

- jako karę łączną orzekł wobec C. K. karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 lata. Nadto Sąd obciążył oskarżonego kosztami sądowymi w kwocie 512,50 złotych.

Apelację od w/wym. wyroku w zakresie orzeczenia zawartego w pkt. I dotyczącego umorzenia postępowania o przestępstwo z art. 209 § 1 k.k. wywiódł Prokurator. W treści apelacji zarzucił wyrokowi Sądu I instancji obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia - art. 2 § 1 pkt. 3 k.p.k., art. 12 § 1 k.p.k. i art. 49 § 1 k.p.k. w zw. z art. 337 § 1 k.p.k. i art. 384 § 2 k.p.k., polegającą na nieustaleniu, że A. K. w niniejszym postępowaniu karnym miał status pokrzywdzonego w zakresie czynu z art. 209 § 1 k.k. i w konsekwencji pozbawienia w/wym. należnych mu praw strony i wynikających z tego dalszych uprawnień, a zwłaszcza prawa do wzięcia udziału w rozprawie głównej, występowania w charakterze oskarżyciela posiłkowego i złożenia wniosku w trybie art. 12 § 1 k.p.k.

W konkluzji swojego stanowiska Prokurator na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu we Włoszczowie.

Na rozprawie apelacyjnej Prokurator oświadczył, że popiera zarzut zawarty w treści apelacji, ale zmienił jej wniosek końcowy wnosząc o zmianę podstawy prawnej umorzenia postępowania w zakresie przestępstwa z art. 209 § 1 k.k. z uwagi na zaistnienie przesłanki z art. 17 § 1 pkt. 10 k.p.k.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja Prokuratora zasługuje na uwzględnienie. Zgodzić się należy z zawartym w niej zarzutem, że do rozpoznania niniejszej sprawy doszło z naruszeniem przepisów art. 12 § 1 k.p.k., bowiem ani przedstawicielka ustawowa małoletniego, w dacie składania zawiadomienia o przestępstwie, pokrzywdzonego A. K., ani sam pokrzywdzony, pełnoletni w dacie kierowania aktu oskarżenia, nie złożyli wniosku o ściganie wynikającego z treści art. 209 § 2 k.k. Brak ten, jak słusznie podniósł Prokurator nie został usunięty ani w toku postępowania przygotowawczego, ani w toku rozprawy. Pomimo braku wniosku o ściganie Prokurator skierował do Sądu akt oskarżenia, a Sąd rozpoznał niniejszą sprawę w zakresie przestępstwa z art. 209 § 1 k.k. i umorzył postępowanie na podstawie art. 17 § 1 pkt. 3 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.

Zgodzić się także należy, ze zmodyfikowanym na rozprawie apelacyjnej stanowiskiem Prokuratora, że postępowanie w niniejszej sprawie w należy umorzyć, ale podstawą tego umorzenia winien być przepis art. 17 § 1 pkt. 10 k.p.k. Jak wskazano powyżej w niniejszej sprawie od początku istniał brak formalny polegający na braku wniosku o ściganie oskarżonego za przestępstwo z art. 209 § 1 k.k. Podnieść przy tym należy, że z przebiegu rozprawy w sposób jednoznaczny wynika, że ani występująca uprzednio jako przedstawiciel małoletniego pokrzywdzonego A. E. K., ani

sam A. K. nie byli zainteresowani składaniem wniosku o ściganie oskarżonego. Należało zatem zmienić zaskarżony wyrok w zakresie podstawy prawnej umorzenia postępowania i przyjąć jako podstawę prawną tego umorzenia przepis art. 17 § 1 pkt. 10 k.p.k.

Rozstrzygnięcie w tym zakresie zostało oparte na treści art. 437 § 1 k.p.k. i art 438 pkt. 2 k.p.k. O kosztach rozstrzygnięto w trybie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 632 pkt. 2 k.p.k.